

RECU LL PREMIS LITERARIS SANT JORDI 2021

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

XII PREMI POESIA MODEST SALSE

Hostalric, 23 d'abril de 2021

ÍNDEX

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

Els tres amic i el naufrag perdut

Laia Molina Arqué (categoria infantil A1)

La guitarra màgica

Jordi Mullera Ortiz (categoria infantil A2)

El diari màgic

Júlia Magan Anfrons (categoria juvenil B1)

El genet que no va arribar mai a ser cavaller

Mariona Serra Codina (categoria juvenil B1 / accèssit)

Vols iogurts?

Ferran Cros Ramió (categoria juvenil B2)

Letargia

Leia Tomàs Puig (categoria juvenil B3)

El pou

Andrea Comajuncosas Silva (categoria adult C)

XII PREMI POESIA MODEST SALSE

El nostre Montseny

Júlia Guiolà Sala (categoria infantil A2)

Tornar a ballar

Noa Martínez Rossell (categoria juvenil B2)

Nits d'hivern

Nil Puigdemont Rodríguez (categoria juvenil B3)

C'est la vie

Ramon Obiol Reverté (categoria adult C)

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

INFANTIL A1.

Títol: Els tres amics i el naufrag perdut

Autora: Laia Molina Arqué

Una tarda d'estiu en Jan, l'Andreu i en Marçal estaven jugant a futbol a la platja quan de sobte, en Jan es van entrebancar amb una cosa, era una ampolla i a dins hi havia un paper. Van obrir l'ampolla i en el paper hi havia un missatge que posava: Hola soc el capità barbacoa, m'he quedat atrapat a la illa de Serra Atxa, està plena d'animals verinosos iestic afamant veniu-me a rescatar, porteu-me menjar sislau!!! Tinc un vaixell al port de Palamós, les claus del vaixell son a l'oficina del port, aneu-hi i li digueu que sou amics del capità barbacoa i que necessiteu el seu vaixell per venir a buscar-me i us les donarà.

Els nens van córrer a buscar el germà gran d'en Jan perquè ells eren molt petits per conduir un vaixell. Quan van arribar a casa li van ensenyar el missatge i el germà de seguida va dir: som-hi anem a buscar provisions i anem a rescatar-lo.

Quan van arribar al port de Palamós van anar a buscar l'oficina però no hi havia ningú, al cap de molta estona va aparèixer un senyor molt moreno amb un barret blau i un jersei amb línies blanques i blaves que els va preguntar: Que feu nois aquí assentats? Estem esperant l'encarregat de la oficina, van respondre, doncs soc jo va dir el senyor. I que voleu? va preguntar, els nois tots a l'hora van dir : necessitem les claus del vaixell del capità barbacoa que??? Però si no el deixa a ningú va dir i de seguida van dir que eren els amics del capità barbacoa i que havien d'anar a rescatar-lo, perquè estava atrapat a l'illa de Serra Atxa. Doncs vinc amb vosaltres va dir, sempre he volgut conèixer aquella zona i a més el capità barbacoa és un antic amic meu, us seré de gran ajuda soc el millor capità de tot Palamós. Tots cinc van anar cap el vaixell. Era un vaixell molt gran de color blanc i amb set veles i un gran ullera de llarga vista situada a la part més alta del vaixell. Tot estava apunt per començar la missió: Anar a rescatar el capità Barbacoa.

El cap de dos dies de navegar molt ràpid i sense entrebancs, és van trobar una tempesta molt forta que va crear un remolí d'aigua gegant, Van intentar esquivar el remolí però aquest els va xuclar i els va enviar volant fins molt a prop de l'illa, Quina sort que hem tingut! va exclamar en Marçal molt content, però l'alegria va durar poc, de cop van començar a saltar taurons afamats. I ara que fem? van preguntar tots. El capità de seguida va dir: tirem un tros de carn això els distraurà una estona i podrem escapar. I

així ho van fer van tirar la carn, van obrir totes les veles i gràcies al vent van arribar a l'illa.

Ràpidament van tirar l'àncora, van pujar a la petita barca de rem i van anar cap l'illa. Ja estaven apunt de posar els peus a terra quan l'Andreu va recordar que en missatge posava que hi havien animals verinosos, els va anar per avisar però ja era tard... només de posar els peus a terra tots als animals verinosos van saltar sobre i no paraven de cridar que em piquen! que em piquen! i es van començar a inflar com unes pilotes. L'Andreu des de la barca va veure el capità barbacoa a sobre d'una roca enorme i va cridar: t'hem vingut a buscar però aquest bitxos ens estant atacant!!! Tranquils que vinc va dir el capità jo se com fer-los marxar! I el capità va venir corrents amb una gran entorxa de foc i en un tres i no res van desaparèixer tots!! Ràpid vine hem d'anar a buscar aigua de coco que els ajudarà a desinflar-se. Els hi van llençar l'aigua de coco per sobre i al cap de pocs minuts ja tornaven al seu estat normal.

El capità barbacoa que ja no podia esperar més va dir: Anem cap al vaixell necessito menjar!! Aquí només hi ha cocos.

Ja amb la panxa plena els va donar les gràcies i van reprendre el camí de tornada. El capità barbacoa no va deixar de parlar en tot el viatge, els va explicar totes les coses que li havien passat.

Quina aventura més divertida!!

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

INFANTIL A2.

Títol: La guitarra màgica

Autora: Jordi Mullera Ortiz

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan, li agradava moltíssim la música. Sempre demanava que li regalessin un instrument, però els seus pares no tenien molts diners i sempre li deien que segurament l'any que ve....

El pare d'en Joan treballava a la deixalleria del poble. Un dia la sorpresa va ser que va trobar una vella guitarra entre una pila de trastos vells. Va pensar que seria el regal perfecte per l'aniversari del seu fill que faltava poc.

Va arribar el dia de l'aniversari i li van regalar la guitarra a en Joan. Va ser un regal fantàstic, el millor regal del món.

Mica en mica en Joan va aprendre a tocar l'instrument tancat a la seva habitació. Era estrany però quan la tocava se sentia molt bé i veia com l'habitació s'il·luminava de blau. Ell pensava que veia les llums per l'alegria que tenia i no feia cas.

En Joan de seguida va voler ensenyar el que havia après als seus amics, en Pau, la Júlia, en Pere i en Josep i els hi diu si volen anar a fer una excursió a la muntanya i així ell s'enduria la seva guitarra per tocar-los cançons mentre menjaven.

Era un dia d'estiu de molta calor. Van dirigir-se a la muntanya, després de caminar molta estona, van decidir parar en un prat que van trobar, estaven molt cansats i tenien molta gana i set. Al cap d'una estona, quan ja van recuperar-se, en Joan els va començar a tocar alguna cançó. La sorpresa de tots va ser quan darrera d'ells es va il·luminar una porta amb una llum blava, igual que la que veia a la seva habitació. Ostres!!! Van dir.... Anem a mirar!!! Van acostar-se fins davant de la porta, i en Joan, en Pere i en Josep, que eren mes atrevits van creuar per la porta. En Pau i la Júlia, es van espantar molt i van quedar-se fora.

Un cop dins, els nens van anar seguint un camí que s'il·luminava. Van caminar una estona, i de cop i volta, en Joan i en Josep se n'adonen que en Pere s'havia perdut. S'espanten i el comencen a cridar. Hi ha varis camins i en alguns d'ells veuen passar ombres de color negre molt ràpidament.

En Joan quan té molta por canta o toca la guitarra, i així ho va fer i llavors s'adona que tocant la guitarra s'il·lumina un dels camins de color blau i decideixen seguir per aquest. Els dos companys van caminant i tacant fins a arribar a una porta d'entrada a un gran i vell castell. De lluny van escoltar la veu d'en Pere, ja sabien així que havien d'entrar per rescatar-lo. Estaven morts de por i en Joan per perdre aquesta por no parava de tocar cada vegada amb cançons més alegres. Veuen que com més forta sona la guitarra i més alegre és la cançó més llum hi ha per tot arreu.

Van pujant una ample escala, i veuen una ombra negra com deixa algun objecte damunt una taula de la biblioteca. A poc a poc s'acosten i observen que es tracta d'un llibre. Està ple de pols, però s'atreveixen a obrir-lo. Era el llibre d'encanteris de la bruixa Tituba. Van començar a llegir, i cap al final van llegir una mena d'escrit a mà on explicava la maledicció que havia fet aquest bruixa. Explicava que quan ella era petita li encantava cantar, ballar i tot el que fos de la música. Com que era una bruixa ningú no la volia a les festes, tampoc volien ballar amb ella i estava molt trista. A mida que va anar creixent cada cop estava més enfadada amb la gent que no la volien. Un dia es va enfadar tant i tant que va fer un encanteri que va maleir a tot el poble traient tota la música. Ja no cantarien ni els ocells. Així ho va fer i tot el poble va anar entristint i la gent, els carrers, el cel... tot es va tornar fosc i trist. La maledicció només es trencaria si algú apreciava de tot cor la música i algun dia tocava, cantava o ballava amb alegria i amb ganes.

De cop i volta van escoltar una porta tancar-se darrere seu i van escoltar al seu amic cridar de lluny. En Joan se li va ocórrer que podria provar de tocar la guitarra i provar que passava. Van pujar fins la torre més alta del castell i van sortir per una finestra. En Joan va pensar amb una cançó que li cantava la seva àvia quan ell era petit i que les seves germanes sempre ballaven. Sempre es tornava un moment molt alegre. Va respirar i va començar a tocar... ohhh va cridar en Josep... Mira!!!! Al fons van començar a veure com el cel es començava a tornar a aclarir, la muntanya es tornava verda i amb flors, ¡hi tornava a baixar aigua pel riu.... estaven aconseguint trencar la maledicció!!!

Finalment tot va tornar a ser del color que toca, però encara faltava trobar al seu company. Van anar habitació per habitació, per tot el castell i no hi havia manera.... de cop van començar a escoltar una música i van anar acostant-se fins que la sorpresa va ser que van veure com en Pere ballava alegrement amb una noia amb un vestit preciós al mig de la sala de ball i molta gent al voltant que els aplaudia i els animava. Era la bruixa Tituba que per fi va complir el seu somni de poder ballar amb algú que l'estimés. El poble va tornar a ser alegre i ple de música, i tothom va voler a la bruixa a les festes i cantades.

Els tres companys van despedir-se de tota la gent i sobretot de la bruixa que tant li agradava la música. En Pau i la Júlia els esperaven, i només creuar la porta màgica els hi van explicar la seva aventura. Primer no s'ho creien però al final es va convertir en el seu secret, cada vegada que volien passar-ho bé, es dirigien a la porta màgica... i en Joan tocava la guitarra i entraven al poble.

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B1.

Títol: El diari màgic

Autor: Júlia Magan Anfrons

Capítol 1

Era un dimarts, el 8 de Març del 2005, exactament en una casa blava a Georgetown, una població de l'estat de Washington. Recordo que em vaig aixecar a les 7:00 del matí perquè havia de preparar-me per a anar a l'escola. Em vaig incorporar i vaig obrir la finestra perquè entrés una brisa agradable, però el que vaig veure era tot el contrari. En aquell instant, una ventada em va refredar tot el cos causant-me uns calfreds insuportables. Un xàfec es va expandir per tot el poble, el cel era ple de núvols carregats d'aigua que en qualsevol moment, deixarien anar el que duien dins. Vaig apreciar un llamp a la distància, i ràpidament, vaig tancar la finestra.

Després d'aquest ensurt, vaig dirigir-me cap a la cuina, on m'esperaven les *pancakes* que la meva mare havia preparat per a mi. Vaig somriure plàcidament i en un tres i no res, ja estava a la taula menjant aquell magnífic esmorzar, estaven delicioses! Quan vaig aixecar la mirada, el rellotge marcava les 7:45, vaig netejar el plat i em vaig vestir el més ràpid que vaig poder, vaig arreplegar el paraigües que estava més a prop de la porta i vaig sortir de casa.

Vaig arribar a l'institut tard i una mica xopa, ja que plovia de costat. Quan vaig entrar a classe amb el paraigües i el cabell estarrufat, vaig notar com tota la classe m'observava. La mirada que més em va captar l'atenció va ser la de l'Addison, ella és la popular de l'institut i és preciosa. Té els ulls verds i el cabell castany, és alta i sempre somriu, el seu somriure és tan agradable, que sempre alegra l'ambient quan algú està trist. Sembla molt simpàtica i té a tots els nois al darrere. Ella no s'assembla res a mi, jo soc baixa i silenciosa, tinc els ulls castanys i el cabell negre i a diferència d'ella, ni els més callats em van al darrere. A primera hora tocava Física i Química, justament una de les assignatures que m'agraden menys. La senyoreta Amèlia em va fer seure a la cadira i em va dir que mai més podia arribar tard, jo vaig assentir amb vergonya. Durant la classe, no vaig parar molt l'atenció, vaig preferir dibuixar un bosc fosc amb diferents animals fantàstics i amb fades de tota mena. Després d'aquell dia sense fi, va arribar l'hora d'anar a casa per dinar. Quan vaig arribar a casa, vaig encendre la televisió i em vaig asseure a menjar el puré de carbassó i l'hamburguesa de pollastre que havia preparat el pare minuts abans. Lamentablement, no puc dinar amb ell perquè treballa moltes hores diàries i quasi no

té temps per a estar amb mi. Després de dinar vaig anar a l'habitació per a fer deures, no vaig sortir fins que no els vaig acabar. A les 19:00, em vaig dutxar i va venir la mare per a sopar, em va explicar com li va anar el seu dia i jo també li vaig explicar el meu. Després de sopar em va dir que m'havia comprat un regal molt especial, jo exhausta li vaig demanar que me'l donés. Les mans em tremolaven i el cor m'anava a mil, vaig tancar els ulls i la mare va comptar fins a tres, al obrir les ulls, no vaig veure exactament el que m'esperava. Davant meu hi havia un simple diari i un bolígraf que no tenien res d'especial, me la vaig mirar i li vaig preguntar perquè m'havia comprat allò en comptes de les noves sabates que volia des de feia molt de temps. Ella em va contestar que aquell diari em serviria per a escriure tots els meus pensaments, desitjos... També va comentar que com que m'agradava dibuixar, hi havia pàgines en blanc per a deixar anar la meua imaginació i expressar els meus sentiments. Vaig agafar el diari i el bolígraf i em vaig dirigir a la meua habitació, vaig encendre la llum i vaig tancar la porta. Seguidament em vaig preparar la motxilla de l'institut i també vaig decidir el que em posaria el dia següent, vaig escollir roba esportiva perquè el dia següent faríem educació física. Finalment, em vaig asseure a la cadira que hi ha al costat de l'escriptori i vaig posar-me còmode.

Capítol 2:

Quan vaig obrir el diari, vaig poder apreciar que no era tan simple com havia pensat de primeres, sinó que estava format línies, colors i hi havien uns adhesius al darrere. Vaig començar a escriure, escrivia sobre els meus pensaments, el que sentia... Mentre escrivia, sentia una facilitat per fer-ho que no era normal, era com si hagués perdut la noció del temps i no podia parar. Vaig començar a dibuixar com m'agradaria ser, el que m'agradaria fer i escrivia somnis i objectius que volia realitzar en un futur. Em sentia feliç, lliure, era com si pogués escriure tot el que sentia sense complicacions. Dibueixava paisatges preciosos i animals fantàstics, escrivia sobre mi, sobre les meves notes, els meus amics i el meu futur, però també escrivia sobre el món, un món millor, sense contaminació, net i sense discriminacions diverses de la societat.

De cop i volta vaig deixar d'escriure, em sentia cansada i volia anar a dormir, així que em vaig posar el pijama i vaig veure una mica de llet i em vaig netejar la cara amb un producte especial per tenir la pell neta. Abans d'anar a dormir, vaig mirar per la finestra i em va sortir un somriure d'orella a orella quan vaig veure la lluna, hi havia lluna plena! No vaig tenir temps de recollir el diari, perquè estava molt cansada, em vaig ficar dins el llit i no vaig tardar ni 5 minuts a adormir-me.

Els somnis eren al·lucinants, vaig somiar que anava a França i que menjava un *croissant* al costat de la Torre Eiffel, que definitivament era un dels monuments que més m'agradava del món, i tenia moltes ganes de visitar-la algun dia. També vaig somiar que

queia en un son profund i despertava en un món colorit i ple de coses meravelloses, hi havien arcs de Sant Martí per a tot arreu i queien caramels del cel!

Però el que no sabia era que mentre dormia, la llum de la lluna plena il·luminava el meu diari creant una lluminositat immensa, una brisa l'acariciava i de sobte, un llamp va deixar anar l'electricitat que portava, sobre el diari. De l'ensurt em vaig aixecar sobtadament, cosa que no em va agradar, ja que estava enmig d'un concert dels Beatles. Com que no vaig descobrir d'on venia aquell soroll, vaig tapar-me altre cop amb la manta i em vaig endinsar en els meus somnis un altre cop.

Capítol 3:

El dia següent em vaig aixecar del llit com de costum i vaig refrescar-me la cara perquè encara estava adormida. Quan vaig mirar el mòbil, un missatge inesperat em va sorprendre, la Lucy m'havia demanat si volia anar amb ella a l'institut. Em va estranyar molt, ja que no parlem quasi mai i no és molt habitual que algú em dirigeixi la paraula. Em vaig vestir i vaig anar cap a la cuina, tenia tanta gana que m'hauria menjat una vaca! Sovint esmorzo magdalenes o qualsevol cosa que trobo per casa, però aquell dia em venia de gust preparar-me unes torrades amb pernil dolç acompanyades d'advocat. Després de menjar aquell esmorzar tan bo, vaig pentinar-me i vaig fer el llit, vaig agafar la motxilla i la jaqueta i finalment vaig sortir de casa. La Lucy m'esperava amb un somriure dolç i juntes vam anar a l'institut mentre manteníem una conversa molt agradable.

Un cop vam arribar-hi, l'Addison em va saludar i va deixar anar un dels seus somriures, em va preguntar com estava i jo li vaig dir que bé. Tot em semblava molt estrany, però no li vaig donar molta importància. Cada dia semblava millor, tothom em parlava i em sentia acollida i feliç. Vaig començar a fer esport i menjava saludable, escrivia molt i dibuixava amb colors alegres i vistosos, la mare em va dir que veia un canvi positiu en mi i em vaig alegrar per les seves paraules. Dues setmanes després d'escriure en el diari, la meua vida va canviar radicalment, em sentia molt bé amb mi mateixa.

Hi havia un noi, en Charles, que en català és Carles. Ja feia uns dies que parlàvem pel mòbil i teníem moltes coses en comú, als dos ens agradava llegir, escriure i ell sempre tenia tema de conversa. Dues setmanes després, em va demanar de quedar per anar a la platja junts, vam menjar gelat i ens vam banyar, vam parlar i compartir els nostres pensaments, ens compenetràvem tan bé que cada cop quedàvem més i més, fins que un dia em va demanar si volia ser la seva parella, li vaig dir que sí, però uns dies més tard, em va explicar que se n'aniria a viure a Europa. Vam tenir una relació a distància, però no va funcionar del tot. Quan les classes van acabar, vaig treure unes notes excel·lents, i moltes universitats com ara Harvard, Oxford, van contactar amb mi per donar-me les seves beques, però jo em vaig decantar per la carrera científica i vaig

acabar a una de les millors universitats científiques del món. Practicàvem molt al laboratori, i un dia vaig aconseguir una cosa increïble, vaig crear una combinació amb els àtoms dissenyant una substància més resistent que el plàstic i que a més era biodegradable! En pocs mesos ho vaig fer públic, i milions d'empreses de tot el món contactaven amb mi perquè els hi vengués el meu producte. Com que jo havia estudiat finances a l'institut, sabia com gestionar els diners i en poc temps, vaig generar tants diners que em vaig convertir en la persona més rica del món. Vaig pagar-li uns estudis a la meva mare i li vaig comprar una casa a Austràlia.

Ara, soc molt feliç i col·laboro en moltíssimes ONG que ajuden a molta gent d'arreu el món. Fa uns dies, vaig anar a la casa de la meva infància, i vaig trobar aquest diari al fons del calaix del meu escriptori, al obrir-lo vaig descobrir que encara quedaven pàgines en blanc, i la història que acabes de llegir, ocupa les últimes pàgines del meu diari. I així acaba aquesta història, omplint les pàgines de la meva vida, dels meus somnis.

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B1 (accèssit).

Títol: El genet que no va arribar mai a ser cavaller

Autora: Mariona Serra Codina

-Hihihihhi -renillava el cavall

-Enhorabona, company! -li vaig dir

-Que no saps que la victòria és més teva que no pas meva? -li vaig preguntar sense esperar resposta.

Com era d'esperar el cavall no va respondre durant aquell minut. En aquell minut la gent estava excitada aplaudint, cridant victòria i celebrant la derrota de França.

Al cap de poca estona ens vam retirar del camp de batalla. Jo, el genet Artur, i el meu cavall Alf havíem derrotat el regnat de França. Això volia dir que ara ja no hauríem de ser esclaus dels francesos i si tot anava bé aconseguiríem la divisió de Catalunya i Aragó. El més probable era que després que jo, el genet Artur, hagués derrotat al regnat de França, hagués de combatre també amb el regnat d'Aragó, i això no seria gens fàcil perquè tot sovint el cavaller que combatia amb l'Aragó era el Gran Cavaller Eudald. Ell, a diferència de mi, ja s'havia guanyat el nom de cavaller perquè havia guanyat més de cinc combats decisius com el d'avui entre Catalunya i el regnat de França i per això s'havia guanyat l'honor o mèrit que el poble el cridés per aquell nom. Aquell era el primer combat decisiu en què jo participava després que haguessin vençut altres genets de Catalunya anteriors meus com ara el cavaller Artal, el cavaller Damià o el cavaller Guim.

Necessitava entrenar de valent perquè guanyar el regnat d'Aragó significaria el meu segon combat i així doncs la meva segona victòria. Sens dubte, també significaria que ja només em faltaria combatre tres combats més per aconseguir-me el bonic i honorable nom de cavaller. Potser podria resultar estrany, però a l'hora de combatre em semblava desafortunat que al perdedor l'haguessin de penjar a la forca, i no només perquè si jo perdia m'hi penjarien o perquè a molts familiars més ja els havien penjat, sinó perquè no em semblava correcte l'actitud de les persones (o el públic en general) quan algú perdia. Se'n reien i es burlaven de la seva mort. En canvi, jo em sentia culpable d'allò i pensava que tot i que jo hagués guanyat i no m'hagués tocat podria haver estat jo qui hagués acabat penjat a la forca.

De sobte, vaig sortir del meu pensament. Estava en un combat que acabava de guanyar i jo ja estava pensant en el més enllà, però el que no volia veure era com penjaven el genet francès Nel a la forca. De fet, el pobre es deia genet perquè encara no havia aconseguit vèncer totes les cinc batalles. De fet només n'hi quedava una: la del mateix dia d'avui, en la qual ell hauria de morir després que jo, Artur, l'hagués vençut. En aquell instant, el genet francès Nel s'havia de dirigir a la forca acompanyat d'uns soldats amb una armadura brillant de ferro amb un casc platejat i una espasa afilada i punxeguda. En aquells moments vaig dubtar del que em passava pel cap però no vaig poder fer cap altre cosa que...

- Som-hi! - vaig dir a cau d'orella a l'Alf.

Com que ell no em va sentir no vaig tenir altre remei que dir-ho un pel més fort.

- Som-hi! - vaig dir amb un to de veu normal.

Tot i el segon intent no em va sentir i en aquell precís moment vaig captar que era ara o mai era la meva oportunitat per agafar embranzida i fugir d'aquell lloc.

Així doncs no m'ho vaig pensar dues vegades i vaig dir ben fort

- Som-hi Alf! -Vaig exclamar.

El cavall va agafar embranzida i va sortir galopant el més ràpid que sabia. Tothom em mirava estrany fins que el rei Gael de Catalunya. Va pronunciar unes paraules:

- Atrapeu-lo! - va cridar enfadat

Tot i la incertesa d'aquella situació i els dubtes que tenia del que estava fent vaig seguir endavant i més tenint en compte el que passava en cada combat, que un cavaller o genet guanyava havia de veure patir a un cavaller o genet no m'agradava gens i ara ja m'era igual s'hi no era cavaller. Perquè hauria de voler ser cavaller i viure aclamat i amb els millors tiberis si, per contra, aquell que havia sigut vençut per mi l'havien de penjar?

Poc a poc m'allunyava del castell ... Veia cada cop el castell més petit i a la vegada cada cop que em girava per veure si em perseguien contemplava la bellesa de la seva muralla. Al cap de poc però em vaig girar i les coses ja no eren com en la meva anterior girada en la que havia pogut contemplar la muralla en la posta de sol... Els cavalls de les tropes dels soldats corrien més veloços que mai i a l'instant me'n vaig adonar de que em perseguien. Tot i que ells havien començat més tard que jo, els tenia ben a prop meu.

La pressió i els nervis em corrien de pressa per dins les venes però no podia fer res més perquè l'Alf no podia córrer més de pressa.

- Vinga, vinga Alf! - li deia molt sovint

Però això no em treia de sobre els nervis ni la pressió. No estava del tot segur si havia pres la decisió correcta i això em provocava molt neguit.

Jo mateix estava excitat ja que els peus s'assemblaven com si corregués i el meu cos tenia ganes de volar de la descàrrega d'energia que estava deixant anar.

- Hop, hop, hop, hop... - Seguia el cavall.

- Vinga va, no t'aturis Alf - li responia jo.

El temps passava i cada cop l'Alf i jo estàvem més cansats però els soldats no es rendien seguien i seguien sense parar. Em vaig girar per veure on eren per el cop 1.000.000 o una cosa així i vaig veure que els teníem a la punta dels talons, eren ben a prop nostre! Sense parar i sense parar notava com la suor del front en queia a les mans. Però l'Alf i jo sense aturar-nos seguíem i seguíem galopant sense parar... Els soldats quasi que els teníem al costat i si hi arribaven ens rodejarien i ja n'hi hauria un altre de penjat a la forca. Però dins meu encara tenia unes miques d'esperances... Però la cosa no s'aturava havia d'aconseguir una manera de despistar-los i aconseguir sortir-nos-en. Galopar i pensar alhora no era del tot fàcil. I sovint m'oblidava de que estava pujat dalt d'un cavall i em deixava anar sense ser-ne conscient. Però la forta velocitat m'ho recordava i em feia agafar-me fort a l'arnès de nou. Donant-hi voltes i més voltes encara no se m'havia ocorregut res per això vaig deixar-hi de pensar i em vaig centrar en el que passava. Quan de sobte vaig veure un vell rètol de fusta que senyalitzava el camí fins al meu antic poble, de quan era nen, que em coneixia tan bé. Sabia tots els seus racons i, en aquell moment també vaig sortir d'aquella escena tot recordant moments de la meva feliç infància corrent per les places amb els companys, jugant a fet i amagar... I de sobte se'm va encendre la bombeta!

- Ja està, ja ho tinc! - vaig exclamar.

Vaig canviar de rumb i em vaig dirigir al meu poblet tant petit desconegut segurament per aquells soldats on jo me les podia empescar molt bé per aconseguir despistar-los anant de carrer en carrer per carrerons petits que segur que aconseguirem despistar-los i sinó després em quedaria l'esperança del bosc dels roures, on podria amagar-me al famós refugi que va construir al meu pare en temps de guerra. Però per a fer tot allò necessitava marge i un tipus de galop més precís, veloç i constant que em facilitaria despistar-los al meu petit poblet on havia passat una feliç infància. Quan tot pensant en les diverses opcions totes elles arriscades se'm va encendre la bombeta de nou. Per això se'm va escapar un crit de:

- Visca! Crec que ja ho tinc - vaig exclamar.

La bombeta se'm va encendre recordant aquells pas que l'Alf i jo havíem practicat en els darrers entrenaments el qual ens havíem inventat tots sols ell i jo. Era arriscat però ho havíem de intentar-ho tot i no tenir-lo del tot confeccionat perquè sinó... de pet a la forca. I això, ni a mi ni a ningú li feia pas gota de gràcia. Així doncs, vaig iniciar un petit

canvi de direcció: havia de girar en direcció el poble vaig manar a l'Alf amb un crit que donés la seva famosa volta de 360 graus que li permetria fer un gran salt i agafar un impuls de llarga durada i a continuació podria rendir amb molta més energia de la que ho portava fent fins ara.

El cavall va agafar un lleuger impuls, va deixar anar el seu cos donant una pirueta imperfecta que va fer col·locar-li el peu de mala manera i això li va fer aconseguir més velocitat a un peu que l'altre i jo muntat dalt del cavall notava una gran diferència entre un costat d'una cuixa i l'altre ja que semblava que el seu cos s'hagués partit en dos i que un anés molt més envelat que no pas l'altre. Això era bo per una estona, però al cap de poc que galopes li costaria encara més fer de pressa el galop tal i com l'havíem confeccionat. Així doncs ara necessitàvem un mateix salt com l'anterior però en l'altre cama per això vaig manar-li amb un altre crit que ho fes. L'astut cavall va exercir amb precisió la seva força d'inclinació i va aconseguir posar amb mecanisme el salt confeccionat per a nosaltres dos en el qual sense ell no hagués estat possible.

- UHU! - vaig fer un crit d'exclamació de nou

Malgrat tot ens n'estaven sortint prou bé. El cavall havia aconseguit agafar molta més velocitat de la prevista i portàvem un breu marge de distància amb els soldats. Això em va fer omplir amb un gran somriure d'orella a orella. Ja havíem arribat al poble el qual recordava una infància del més feliç però jo seguia preocupat perquè veia que els soldats no es cansaven tot i la meva nova estratègia. I jo volia assolir el repte de fugir d'ells per això vaig decidir començar a donar voltes per aquell lloc que em portava aquells records tant dolços per intentar de despistar-los. Corria i corria més veloç semblava que l'Alf també se'l coneixia d'allò més bé perquè anava com en Pere per la seva casa. El temps corria i ves a saber el temps que portava dalt d'aquell cavall des de que hi havia pujat ell estava molt cansat i el nostre gir deixava de fer afecte cada cop més. Vaig prendre l'excel·lent decisió de endinsar-nos en un petit carreró en el que recordava que hi havia un estable ple d'animals en el qual podria camuflar-me d'allò més bé perquè hi havia un munt d'animals inclosos òbviament els cavalls. Així doncs, vaig fer unes quantes voltes despistant-los encara i vaig entrar dins aquell gran estable amb un munt d'animals. Em vaig ajupir entre els cavalls tot i que entre coça i coça (o petada i petada) em van deixar la cara ben testavirada. L'Alf se'l veia feliç d'estar amb més cavalls i jo veient-lo en ell així també ho era, és clar!(tot i rebent coces, és clar) .

De sobte, al cap d'una llarga estona d'espera vaig sentir com aquells soldats passaven per allà tot passant de llarg de l'estable. Jo, tot nerviós em vaig intentar posar darrere d'aquella mena de cubs fets de palla pels cavalls no fos cas que em veiessin. En veure que havien passat uns minuts i ja havien passat de llarg vaig sortir d'aquell cau per veure què passava. Per sort no van recular dirigint-se a l'estable. I jo, amb poca seguretat i amb molta por, vaig sortir d'aquell estable després d'uns quart d'hora aproximadament. De

nou, tot pujant al cavall vaig recordar les meves vivències tant boniques de la infància que havia tingut en aquell poble i vaig decidir que m'havia de quedar en aquell lloc i iniciar una nova vida on no seria cavaller però no veuria patir a les persones morir penjades a una forca. Allà és on vaig començar una nova vida amb l'Alf i essent un cavaller en combats del poble pacífics i simbòlics. Cada matí sortíem a passejar plegats, ens retrobàvem amb els vells companys d'escola amb els que recordàvem les nostres vivències d'infants i ens omplíem de somriures veient a les noves generacions d'infants pujant igual d'alegres com ho havíem estat nosaltres en aquell petit poblat.

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B2.

Títol: Vols iogurts?

Autora: Ferran Cros Ramió

Soc la Maria. Tinc 17 anys. I he d'anar al súper.

Acabo de menjar els macarrons que tinc al plat després de veure el missatge de la mare avisant-me que falten iogurts i n'he d'anar a comprar. A l'acabar els macarrons m'aixeco de la cadira agafant el plat, la forquilla i el got disposada a posar-ho tot al rentaplats. I, per descomptat! La cadira, quan m'aixeco fa un soroll de mil dimonis. Sorda per la següent mitja hora. Maleïdes autoritats! Ben poca gent va demanat aquest canvi en la societat. I ens és ben igual si vau haver-vos de gastar molts recursos. Haver-los utilitzat per a fer carreteres. I si consideràveu que les fronteres no tenien cap sentit, haver-les eliminat. Sigui quina sigui la raó per la qual ho van fer, però, per què posar-hi un preu?

Tots tenim un defecte. El meu es l'oïda, és molt sensible, però això no vol dir que pugui escoltar converses a molta distància, es més aviat que si la meva oïda rep un so amb una freqüència superior a una freqüència determinada (que no és molt elevada) quedo sorda per la següent mitja hora. I tot per posar habilitats especials a cada municipi, per exemple, en el meu, que es el municipi dels escriptors (encara que hi ha escriptors que no hi viuen i encara escriuen a la antiga) i també està ple d'estudiants. En aquest municipi el que passa es que tu vincules la ment en una llibreta (també es pot dividir en diferents llibretes) i tot el que tu penses t'ho escriu. Pots triar entre: literalment el que penses, passar-ho a format redacció o també hi ha la modalitat d'apunts. Però no tots els pobles son tan útils, de fet acostumen a ser absurds i la gent hi va per passar l'estona.

Encara que m'hagi quedat sorda em dispo a sortir a comprar els iogurts perquè si no ho fes seria com si m'haguessin vençut, com si l'intent de reprimir-nos hagués donat fruit. I m'hi nego. Així que porto el plat, la forquilla i el got al rentaplats, em canvio i agafo diners i una bossa. M'ho guardo tot a la butxaca i surto de casa repassant el pla del viatge. El súper està a vuit quilòmetres direcció nord de casa, però no m'és cap problema, amb deu minuts hi soc. En sortir de casa baixo les trenta-cinc escales i passo el portal. Em dirigeixo direcció cap a la frontera est del poble perquè començar pel poble de la frontera nord no m'afavoreix el viatge ja que l'habilitat que té es accelerar la ment i ara mateix no m'és útil.

Amb mig minut em planto al límit del poble i em dispo a creuar.

Un cop he creuat he sentit el canvi d'energia, he sentit com una m'abandonava, però m'abraçava una altra. M'he dirigit al descampat a on guardo el material per saltar (així li dic jo). El descampat es d'uns 15 metres quadrats de gespa sempre ben segada amb dos arbres, un a cada costat del descampat a la part de més endavant. Al fons hi ha uns quatre bidons de costat, per decorar, i a dins hi guardo el material. He recollit la goma de cent quilos i ajudant-me de la meva súper força he lligat els dos extrems en dos arbres separats. He tensat la goma enrere amb el meu cos i l'ajuda de la súper força, tan com he pogut, he apuntat cap endavant, m'he llençat i m'he estirat completament per no frenar l'enlairada. Les vistes son espectaculars.

Primer, veus el poble cada cop més gran. Després veus els pobles del voltant, els edificis, la gent ben petitona i si mires amunt, veus les fonts de poder amb les seves cúpules que li posen límit. En un tres i no res havia travessat el poble sencer i he creuat al següent poble.

La mateixa història, una energia que t'abandona i una altra que t'abraça. Aquesta energia es el poder de volar. En aquest municipi, aprofitant que tinc control sobre el vol, el que faig es desviar-me, agafar la direcció correcta cap al súper i agafar més velocitat.

Les mateixes vistes... No crec que me'n cansi mai. La sensació de volar, no només estar volant, sinó de controlar el teu moviment a l'aire es espectacular. He trobat a faltar el xiulet que sento a les orelles que sento quan volo, ja que m'he quedat sorda i no l'he pogut percebre.

De cop i volta un noi ha passat rebent i m'ha atropellat. Quin mal! M'ha tocat pel costat i m'ha passat per sobre com si no hi fos, però m'ha complagut veure com gairebé, a causa del xoc, travessa el límit del municipi i cau avall.

He frenat una mica i he esperat a que em calmés el dolor. Quan m'ha deixat de molestar el cop he continuat, preparada per la següent maniobra: travessar el límit del poble, entrar en un poble on el que fas es inspirar-te, cosa que vol dir que no voles i, per tant, perdo el poder de volar i caic en picat, i amb el mínim temps possible, entrar al poble on no hi ha gravetat per aconseguir no matar-me a causa de la caiguda i acabar de fer el viatge amb tranquil·litat i sense esforç, ja que el municipi de gravetat zero fa frontera amb el Comerç, poble on hi ha totes les botigues, supermercats, etc.

He augmentat escandalosament la velocitat resant per tenir prou inèrcia al perdre el poder del vol, he passat a través del límit entre els dos pobles i un altre cop, les energies, una que t'abandona i l'altre que t'abraça. Però aquest cop no ha estat agradable ja que he començat ha caure i la frontera al poble que havia d'anar m'ha quedat una mica lluny. A cinc metres massa lluny.

En aquest moment, gràcies a que el municipi era el de la inspiració, no he tingut mes remei que deixar-me caure, ja que no arribava a travessar el límit del poble. Gràcies, moltes gràcies a tothom.

Entendre el que se sent en caure des de més d'un centenar de metres es impossible d'entendre fins que no ho vius. Jo fins que no he caigut, no ho he entès, però ve a ser un cop com el que mai has rebut ajuntant-ho amb la planxa més dolorosa que hagis experimentat i multiplicar-ho tot per 15.

He notat que tenia uns quants ossos trencats, qui ho havia de dir, eh? Amb prou feines em podia moure. Ajuda, necessitava ajuda i no he vist a ningú que pogués ajudar-me, de fet, no he vist a ningú. I no se m'ha acudit res millor que posar-me a cridar. Si no arribo a estar sorda, m'hauria ensordit a mi mateixa, n'estic bastant segura, però no ho puc assegurar ja que estava sorda i no m'he sentit cridar. D'això se'n diu estar inspirada. Es clar que sí! Perquè al final, després de, potser, els dos minuts més llargs de la meva vida, ha resultat ser útil. Ha arribat un noi de la meva edat, si fa no fa, ros i més aviat baixet que en comptes d'ajudar volia aprofitar-se de mi. En Malcolm. Company de classe, encara que m'agradaria més que no ho fos, la veritat. Ara sí que agraeixo haver caigut en el poble de la inspiració, perquè probablement això m'ha salvat.

En Malcolm, se m'ha acostat i m'ha dit:

No se que m'ha dit, òbviament perquè en aquells moments estava sorda. De fet no s'havia adonat de que era jo. Quina mala pinta que devia fer. El cas es que en Malcolm m'anava a agafar i a treure'm la cartera suposo, gràcies a la inspiració, però he intentat no donar-li aquella opció donant-li'n una de millor (per a ell).

Es molt estrany parlar i no sentir el que dius, només de pensar que puc haver fet un gall mitja frase i no haver-me'n adonat, em fa posar els pels de punta. I es molt dolorós fer-ho quan t'acabes d'estampar contra el terra. Així es com m'he sentit quan li he parlat, si es que se'n pot dir així, estranya i adolorida. Li he llançat una indirecte: "em concedeixes una estona amb tu al poble de la regeneració?". Per sort l'ha entès i ha decidit portar-me al cotxe per al poble de la regeneració. Es útil buscar de tant en tant frases per lligar al google. He aconseguit aguantar tot el viatge malgrat el mal que em feia tot i quan hi hem arribat, he agraït que la inspiració se n'anés i m'abracés la regeneració accelerada.

En aquest municipi es on hi ha els centres mèdics per motius evidents. I també hi viu molta gent gran.

No sé quanta estona he tardat a regenerar-me del tot, però el que sí que sé es que m'he adormit. Al despertar he vist que en Malcolm havia marxat. Era estrany.

Per sort m'hi he tornat a sentir. He sentit com rajava l'aigua d'un parc que hi ha al poble, el cant dels ocells i la veu d'en Malcolm, a darrere que em deia que havia reservat un banc en el parc de més a la vora. I llavors ha estat quan he comés l'error de mirar-lo. M'ha reconegut. Mentre ell s'ha dedicat a maleir-me, insultar-me i perseguir-me, jo m'he dedicat a córrer. L'única possibilitat que tenia per escapar era arribar al poble del davant que et permet la teletransportació, però quedava a uns cinc-cents metres i en Malcolm es molt més ràpid que jo. Com que era la meva única escapatòria he seguit

corrent com mai per arribar-hi. Al final he arribat al límit del poble amb vint-i-cinc metres de distància respecte en Malcolm ja que sé quina es la seva debilitat i l'he aprofitada. Grans atacs de riure. N'he tingut prou dient-li "Van dos i cau el del mig" perquè li agafés un atac de riure i es debilités prou com per no poder seguir corrent. Al travessar la frontera, m'ha abandonat l'energia regenerativa i amb prou feines he tingut temps a sentir l'abraçada de la nova que ja l'he utilitzada. M'he teletransportat sense gairebé haver tingut temps d'apropiar-me del poder de fer-ho.

La sensació que experimentes quan et teletransportes es literalment que el teu cos desapareix molècula a molècula fins que no en queden i es transporten a una velocitat impossible fins al nou destí. A vegades vomito.

Advertència. No et teletransportis sense haver deixat passar almenys tres segons. Et poden passar coses desagradables, com ara caure al cim d'una parada del mercat.

Aquest cop, per sort, he aparegut bé, a terra ferma, davant del súper, però em va passar una vegada de caure sobre una parada de fruita del mercat.

El súper sempre tan ple de gent, tot de colors i aquell brunzit que se sent de fons de tota la gent xerrant o a la caixa, pagant. M'he dirigit cap a les neveres, però no sense abans haver agafat un petit carro, per anar a buscar els iogurts. Quan han acabat els que tenia al davant m'he dirigit a la vitrina i he triat els iogurts que generalment hi ha a casa: stracciatella, iogurts de fruites, iogurts naturals i iogurt grec. He anat a la caixa i després d'haver esperat uns minuts m'han atès i he estat fora amb poca estona. He desat la compra a la bossa i m'he posat en marxa per tornar a casa. Anar al poble de la teletransportació i tornar a casa amb un parell de segons. De camí cap al poble de la teletransportació, m'he creuat amb algun company amb qui hem intercanviat unes poques paraules.

He travessat la frontera entre Comerç i el poble de la teletransportació i en el canvi de territori no he sentit que cap energia m'abandonés perquè al Comerç no hi ha res d'especial a part de molts venedors. El que sí que se sent es com l'energia de l'altre poble m'ha abraçat i aquest cop he anat una mica més en compte a l'hora de teletransportar-me.

He aparegut a davant de casa. Veig el cotxe de la mare i dedueixo que ja ha arribat a casa i em poso una mica tensa. El defecte de la mare es la impaciència, de fet aquesta es una de les raons per les quals no m'he esperat a que em passés la sordera per anar a comprar.

Camino cap al portal, l'obro, pujo les escales, obro la porta de casa i tement-me el pitjor, dic:

-Hola mare! Ja soc aquí! I porto els teus iogurts preferits!

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B3.

Títol: Letargia

Autora: Leia Tomàs Puig

El meu primer record, quan vaig despertar-me, va ser el de trobar-me estirada en un llit d'hospital. En aquell moment no hi havia ningú a l'habitació, tret d'un altre pacient al llit del costat. Buscant alguna pista al meu voltant, mig endormiscada encara, vaig fixar-me en els tubs que tenia enganxats als braços. Una espècie de mascareta que em cobria el nas i la boca m'anava deixant oxigen per poder respirar. Vaig decidir esperar una estona, fins estar completament desperta i veure si algú entrava a l'habitació perquè m'expliqués què feia allà. El temps passava, i aviat em va començar a envair una sensació de pànic, les ganes de treure'm el que tenia posat eren cada cop més fortes. Per sort no va passar gaire més estona fins que varen entrar una metgessa seguida d'un parell d'infermers. Tots semblaven sorpresos de trobar-me desperta, cosa que em va desconcertar encara més. Em van treure la màscara d'oxigen i em van fer una sèrie de preguntes: "com et trobes?", "fa molt que ets desperta?", "tens sensació de mareig?", "què és el que recordes fins ara?"...

Vaig anar responent el que em demanaven, fins que vaig creure que els havia explicat tot el que volien saber, i aleshores, vaig ser jo qui va començar a preguntar. Parlava maldestrament, em costava vocalitzar. La metgessa, l'Anna, em va explicar que feia gairebé un any des que m'havien ingressat corrents a l'hospital. Poc a poc apareixien al meu cap imatges, encara borroses, d'alguna cosa que havia passat abans de caure en coma. Sentia com si hagués tingut un somni profund i llarg, però no esperava haver dormit un any sencer. Volia acomodar-me una mica, però no podia moure'm. Les extremitats gairebé no em responien. L'Anna em va dir que era normal i no m'havia pas d'espantar. Va seguir explicant mentre els infermers s'ocupaven de l'home de l'altre llit. Havia patit un accident automobilístic, tornant de nit. Una altra persona anava al volant i em portava cap a casa, però no vaig caure qui era fins al cap d'una estona. Tractava de fer memòria, però l'únic que se m'apareixia en aquell moment era un sotrac molt fort i crits. Un calfred em va recórrer tot el cos. L'Anna m'explicava que les meves lesions físiques no havien sigut tan greus com el cop al cap que em vaig donar. M'havia trencat un os de la cama i un parell del braç que van anar recuperant-se mentre jo seguia en estat vegetatiu. El més greu havia estat un traumatisme cranioencefàlic que m'havia causat el coma durant tant de temps. Havia tingut l'accident a finals de febrer de l'any passat i ara estàvem a gener. L'escoltava i a la vegada no, sense poder creure-m'ho del

tot. Em vaig limitar a observar el que tenia al voltant. En aquell moment vaig notar que l'Anna i els infermers portaven una mascareta a la cara i em preguntava per què. Fins ara, mai havia vist al personal sanitari portant mascaretes a les sales dels pacients excepte en casos on fossin estrictament necessaris. No li vaig donar gaire importància en aquell moment, potser era una normativa nova als hospitals. Al cap d'una estona em van comunicar que havien avisat a la meva família de la fi del meu estat letàrgic i aviat algú em vindria a veure. Aviat podria tornar a casa. La notícia em va alegrar considerablement, tenia ganes de veure una cara coneguda.

Dues hores més tard, la mare va entrar indecisa i lentament per l'habitació. Es va aturar a dues passes de mi i ens vam mirar l'una a l'altra. Regnava un silenci sepulcral. A ella, se li van negar els ulls de llàgrimes. Jo, en canvi, vaig arrufar el nas al veure-la amb una mascareta de roba posada. Per què ella també? Esperava trobar a la meva germana Helena, però només havia vingut ella. Va acostar-se, em va donar una forta però breu abraçada. M'agafava la mà mentre m'explicava com de preocupada havia estat, desitjant tots i cada un dels dies poder tornar a veure'm i tenir una conversa amb mi. M'havia trobat molt a faltar. Em feia gràcia escoltar-ho, ja que jo sentia com si ahir mateix hagués estat parlant amb ella. Vaig donar-li espai per expressar l'emoció que sentia.

La curiositat em va poder i al cap d'una estona li vaig preguntar el perquè de la mascareta. Va mirar al seu voltant, se la va apartar de la cara i es va limitar a somriure. Era un somriure amoïnat, per com el transmetia, indicava que alguna cosa no anava bé. "Recordes aquell virus que va sorgir de la Xina i va arribar a alguns països d'Europa a principis d'any?", em va preguntar i jo vaig assentir. Em va explicar la història de com en qüestió de setmanes, s'havia escampat per la resta de països, quan jo ja havia tingut l'accident, i a mitjans de març la població va ser confinada durant gairebé tres mesos. A l'estiu les coses havien relaxat i la gent començava a poder sortir, fins aproximadament a l'octubre, que van posar mesures més estrictes degut a una altra onada que va arribar. Havia sigut un canvi dràstic d'un dia per l'altre. Quan van confinar la població, la mare i l'Helena volien seguir veient-me, però van prohibir les visites a l'hospital. Els metges anaven trucant per informar-les del meu estat. Finalment, a l'estiu van permetre les visites, però en hores concretes i una sola persona. Al carrer i als espais públics s'havia de portar la mascareta obligatòriament. Suposo que per això ara tothom en portava. Tenia sentit, però tot ben plegat semblava sortit d'una pel·lícula. Acostumada a la vida normal, havia de veure-ho per creure-m'ho.

Una infermera ens va dir que d'aquí poc em donarien l'alta, imaginava que els hospitals estaven plens de gent i havien d'anar per feina. Havia passat una estona i havia recuperat una mica més la mobilitat, però seguia tenint dificultats per realitzar qualsevol moviment. No sabia si podria posar-me dreta. La mare seguia amb mi, asseguda al meu costat, més animada que abans. Ara recordava millor el que havia passat la nit de l'accident, els records s'havien fet més nítids. Tornava de Barcelona en el cotxe d'una de

les meves millors amigues, la Jana. Ella sempre conduïa amb cautela, especialment de nit. Estàvem en silenci, deixant que la música sonés. En algun moment, ens vam posar a parlar d'alguna anècdota de feia unes hores. Rèiem. Així una bona estona. De bon humor seguïem el recorregut cap a casa. No recordava en quin moment ens va venir un cotxe de cara i va xocar amb nosaltres. Tenia gravat al cap els crits de la Jana, potser eren l'última cosa que havia escoltat. Un sotrac molt fort ens va fer moure violentament i després, tot es va tornar negre.

Una sensació d'angoixa i temor em va sorgir al pit. Em vaig girar de cop a la mare i li vaig preguntar per la Jana. Què havia sigut d'ella? Creuava els dits perquè no li hagués passat res. Ella, que em coneixia i havia llegit la preocupació a la meua cara, va somriure i em va dir que estava bé. La mateixa nit de l'accident la va passar a l'hospital, s'havia trencat alguns ossos i havia patit una lesió al coll, però per sort no havia sigut res massa greu. De cop sentia que em desinflava, em sentia més lleugera. La mare seguia explicant-me: dies més tard, quan podia moure's mínimament, em venia a veure i s'estava al meu costat durant hores. Potser se sentia culpable pel que havia passat, vaig pensar. Es va desanimar moltíssim quan dies després van confinar la població i la van obligar a tornar a casa sense poder anar a veure'm més. Coneixent-la, ho devia haver passat realment malament amb tot. Ella encara no sabia que havia despertat, així que li vaig demanar a la mare que no digués res, perquè aniria a veure-la quan tornéssim. Era una mica arriscat presentar-me com si res, però alguna cosa em deia que l'anés a veure quan abans millor. Esperava que hi posés alguna pega, però per sort ho va entendre i no va dir res.

Em van donar l'alta al cap d'uns dies d'haver despertat. Poder tornar a moure'm lliurement seria un procés lent, la recuperació requeria diverses setmanes i això em desanimava. Em sentia esgotada. La mare em va venir a buscar i em va portar al cotxe com va poder. Em vaig haver de posar la mascareta quan vaig sortir de l'habitació. A les portes de l'hospital, mirava a les persones que entraven. Se'm feia molt estrany veure-les amb la meitat de la cara tapada. Ho trobava absurd i ridícul, jo sentia que ahir mateix es podia anar sense, però aquella gent portava mesos així. Volia riure, però em costava trobar la força per fer-ho. L'Helena esperava al cotxe, però va sortir a rebre'm res més veure'ns i es va oblidar de posar-se la mascareta. Em va donar una forta abraçada i es va posar a plorar recolzada a la meua espatlla. Vaig intentar tornar-li l'abraçada, gairebé sense forces. Al cap d'una estona, es va separar de mi i em va baixar la mascareta. Em va mirar la cara. Em va dir que estava demacrada. Vaig somriure i li vaig dir que ella també. Ella em va tornar el somriure, les llàgrimes li rodolaven galtes avall. La mare semblava emocionada també.

El trajecte en cotxe se'm va fer llarg. Em marejava una mica en alguns trams. La mare havia portat els papers conforme podia sortir del poble per una visita mèdica. Me'ls mirava desanimada. No podia entendre de cap manera fins a quin punt havíem arribat com per haver de fer papers per poder sortir d'on vivíem. Com podia ser que tot hagués canviat tant? Les úniques notícies que s'escoltaven a l'hospital eren casos de morts i

nous infectats pel virus. Res més. La ràdio estava engegada de fons, però podia arribar a escoltar que parlaven del mateix tema un altre cop. Semblava com si tot s'hagués reduït a una sola cosa i em semblava desolador. Em començava a alegrar d'haver estat inconscient aquests mesos, però em vaig obligar a treure aquesta idea del cap.

Quan vam arribar a casa, vaig estar una bona estona parlant amb l'Helena. Estàvem assegudes al sofà. Ella m'explicava més coses d'aquest últim any. Feia poc que s'havia tret el carnet, així que li vaig demanar que em portés a casa la Jana. Va arrufar les celles. Considerava que no era bona idea moure'm amunt i avall en el meu estat, però vaig insistir fins que, al cap d'una estona, va cedir per no haver-me d'escoltar més. Vaig aconseguir aixecar-me, però l'Helena em va acabar ajudant a mantenir-me dreta. Ja tindria temps per descansar més tard.

La Jana vivia al poble del costat i a la meva germana li preocupava per si ens paraven al sortir. Jo, com que no m'havia acostumat encara, no pensava en els riscos. Vam tenir sort i no vam trobar ningú. De camí pensava què li diria. Hauria canviat durant aquest any? Un munt de preguntes se m'acumulaven al cap, però vaig decidir no gastar energies de més. Vaig tancar els ulls cinc minuts fins que vam arribar al seu carrer. Quan vam baixar del cotxe, la meva germana em va recordar que em posés la mascareta, pel que pogués ser. Vaig sospirar. Costava respirar amb i era incòmoda, però me la vaig posar amb la seva ajuda.

Ens vam acostar a la porta poc a poc. Respirava profundament, no sé si per la intriga o per l'esforç que em suposava mantenir-me dreta. La meva germana va allargar el braç per tocar el timbre. Ens vam quedar mudes uns quants segons, esperant. Vaig arribar a pensar que no hi hauria ningú a casa i hauríem de tornar més tard. Ho començava a creure just quan es va sentir el so d'unes claus girant sobre el pany. La porta es va obrir un pam i entremig va sortir el cap de la Jana. Es va quedar com una estàtua. Així uns quants segons. Em mirava a mi, després a la meva germana i un altre cop a mi. Va acabar d'obrir la porta de cop. Estava pàl·lida i cansada. Va donar una passa cap a mi, mig indecisa. Em vaig baixar la mascareta. Em va posar les mans a les galtes i em va mirar directament als ulls mentre tremolava i començava a plorar. Intentava dir alguna cosa, però no li sortia. No calia que digués res. La meva germana em va ajudar a fer un pas cap a ella i la vaig abraçar. La notava més prima, havia perdut pes. Em va venir una fiblada de dolor. Segur que ho havia passat malament mentre jo no hi era. Esperava, com a mínim, que pogués descansar tranquil·la després de veure'm desperta. Es va separar de mi, procurant subjectar-me per no caure i ens va dir que passéssim. Havíem de parlar de moltes coses... Vaig passar a dins amb l'ajuda de la Jana, encara tremolant i amb ells ulls humits. Si no vigilava, cauríem les dues. L'Helena, tancava lentament la porta rere nostre.

XIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

ADULT C.

Títol: El pou

Autora: Andrea Comajuncosas Silva

A la part del darrere de casa de la Mia hi havia un hort, un tros de terra fosca amb un ametller i un pou. Li agradava asseure's en un tamboret repenjada en el mur de pedra seca i que el sol li escalfés la cara. Feia fred, però a dins de casa encara en feia més. En aquell racó, arrecerada de la tramuntana, la Mia entaforava les mans a les butxaques de l'abric, plenes de pedres de pissarra. Les tocava i les movia com si fossin un rosari. Pedretes fosques, cantelludes, brillants.

Feia setmanes que no arribaven notícies del front, l'últim que se sabia era que la infanteria avançava cap a la serra de Pàndols. Aquella incertesa li corcava l'ànima. Els dies i les nits s'encavalcaven en una roda sense fi.

Les estones a l'hort l'asseraven. Quan sabia que el seu home no la veia, s'abalançava al pou, tancava els ulls i demanava un desig, sempre el mateix. El repetia una vegada i una altra. Que torni el Valentí. Que torni el Valentí. Que torni el Valentí. I llavors, el ritual de cada dia: agafava una pedra de la butxaca i la llençava al fons del pou. I comptava un, dos... I al moment d'arribar a tres, sentia el clinc de la pedra a l'aigua.

La Mia recordava quan el Valentí era petit, amb aquella veueta entremaliada. Cada matí treien del pou aigua boníssima i fresca, i el Valentí volia que l'enfilessin per veure el fons del pou. Després, la maneta s'obria i tirava una pedra.

—Ho has demanat amb totes les teves forces? —va dir-li la Mia, a cau d'orella.

—Sí, una bicicleta! —va exclamar el Valentí.

—Els desitjos no es diuen, si vols que es compleixin no els pots dir. Ho entens, Valentí?

—I tu, no demanes cap desig?

El Valentí la mirava de fit a fit.

—Jo ja tinc tot el que vull, petardo!

Un pressentiment la va travessar com un llamp quan una camioneta es va aturar davant de casa i en van saltar dos soldats. Tocaven les dotze del migdia. Eren dos nois molt joves, van demanar si aquella era la casa del Valentí Rovira. Es van plantar davant de la Mia i es van treure el casc, amb la mirada clavada al terra.

Els crits de la Mia es van sentir per tot el poble.

L'ametller, amb el tronc entregirat, encara no feia senyals de florir. Serà la primera vegada que floreix sense el Valentí, va pensar la Mia asseguda al tamboret. I va notar a les entranyes aquella pena fonda que li venia quan pensava en ell. El seu home tampoc en parlava mai, del Valentí. Ni els veïns, ni ningú del poble. Quan feia cua per al racionament, les dones li apartaven la mirada, no sabien què dir-li. I allà es quedava ella, sense fer res, sense dir res, amb el cistell buit i el cor glaçat. I és que només tenia dinou anys, pobret meu. Dinou.

De cop, la tramuntana va començar a bufar fort. Ja era hora de preparar el sopar. La Mia es va aixecar del tamboret i va fer una llambregada al pou. Lentament, s'hi va apropar i va mirar al fons. La llum s'escolava per les parets humides del pou i hi arribava esmorteïda. Eren pedres de pissarra. Fosques, cantelludes, brillants.

Va entrar cap a dins amb les mans a les butxaques. Buides.

XII PREMI POESIA MODEST SALSE

INFANTIL A2.

Títol: El nostre Montseny

Autora: Júlia Guiolà Sala

El meu Montseny estimat
no podem deixar-lo perdre
no podem deixar-lo contaminat
entre tots, a reciclar, caldrà aprendre.

M'agrada sentir els ocells cantar
quan surto a passejar
i veure com les fulles cauen al meu pas
mentre omplo de castanyes el meu cabàs.

Colors marrons de tardor
combinats amb els verds de l'estiu
i un munt de fonts que són un bon parador,
fan del montseny un paradís ben emotiu.

Demano conservar el Montseny estimat
i això ho aconseguirem posant-hi voluntat.

XII PREMI POESIA MODEST SALSE

INFANTIL B2.

Títol: Tornar a Ballar

Autora: Noa Martínez Rossell

Vaig començar a ballar
I ella amb va agradar.
Tot d'una ens vam enamorar,
De mi, ella es va cansar

No vaig voler plorar,
Però no ho vaig poder evitar
I vaig voler saltar.
Ara estic acabat

T'oblides de mi,
I en aquell bonic camí,
T'allunyes de mi.
Sense tu no puc viure així

Ara estic enrolant,
Fumant cansat
Sense tu al costat.
Em veig reflexat.
Tot sol he tornat

Tant de bo tornar al passat
Per tornar a començar
I al teu costat poder estar
Per tornar a ballar

XII PREMI POESIA MODEST SALSE

INFANTIL B3.

Títol: Nits d'hivern

Autora: Nil Puigdemont Rodríguez

Ara que la fosca ha tornat, silenciosa,
recordo fa temps una nit mirant el mar
on les veus creixien per sobre dels fanals.
Es veien quatre estrelles i una tempesta
que tenien nom i van rebre'n un de nou
d'uns pensadors borratxos de la matinada
sense cap respecte per un món vell.

El mar era fosc, el cel s'hi confonia,
el fred entrava dins de tots els cossos,
què importa si tens una ampolla a la mà?
No hi havia lloc per la solitud, la tristor,
el riure i les històries l'havien feta fora
i els vells ens maleïen des dels balcons,
volent dormir amb el soroll de la costa.

Al cel segueixen les mateixes estrelles:
la Sabata i la tempesta que ve de lluny.
El cel segueix sent tan negre com el mar
i el fred puja pels carrers de la ciutat.

Però ja no hi ha ningú que rigui,
les històries s'han quedat a casa,
no queden avis als balcons d'arreu
i la nit espera, aguantant l'aire.

Amunt encara hi és la lluna inconstant
mirant la llum que cau a la platja
entre les ones i les roques del port
preguntant-se per què la mar segueix quieta,
on han anat els bojos que s'hi llençaven
i què s'ha fet de les promeses antigues
que vam repetir com si fossin noves.

Ara que puc veure la lluna, a casa,
juro un altre cop veure-la sobre l'aigua
i trobar-me un altre cop amb les rialles
per fer fora la foscor, la solitud i el fred
perquè el passat és mort i el futur incert.

XII PREMI POESIA MODEST SALSE

ADULT.

Títol: C'est la vie

Autora: Ramon Obiol Reverté

“La vida es aquello que te va sucediendo mientras estás ocupado
haciendo otros planes”
(John Lennon)

La vida,
fugissera i capriciosa,
t'atrapa silenciosament
i et sotmet
a la seva mercè.

Els dies passen i el temps s'esgota
mentre l'inexorable pas de la vida
et fa témer que aviat t'arribi l'hora.
Aleshores, t'aclapara el silenci de la solitud
immers en el defici de la incertitud.

Sobre la mar dels anys
s'emmirallen un reguitzell
de malenconiosos records d'infantesa;
llavors et sents nàufrag a la deriva
cercant el sentit de la pròpia vida.

Ens vam acostumar
a catalogar la vida
sense adonar-nos que
darrera de cada paraula
s'amagaven les pors i els turments
que ens afligien.

Em tremola l'ànima
i se m'encongeix el cor
en observar la vida efímera i volàtil.
Mentrestant, m'aferro al present
cantant i ballant sota la pluja
d'un cel feréstec d'artesanía pura.

I amb el pas del temps
vaig entendre que la vellesa
eren els anys replets de saviesa
amarats per l'estranya calma
que embolcalla amb sigil
els darrers i plàcids dies
de la nostra fugaç existència.